

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci **žalobce: C.A.T. GROUP s.r.o.**, se sídlem Karlínské nám. 170/3, Praha 8, zastoupeného JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Sokolovská 22, Praha 8, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, pracoviště Jungmannova 29/35, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2007, č. j. S-MHMP 49764/a/2007/DPC-1, ve věci povolení k provozování výherních hracích přístrojů, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2008, č. j. 5 Ca 143/2007 – 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadl v záhlaví označený pravomocný rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2007, č. j. S-MHMP 49764/a/2007/DPC-1; tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12, odboru ekonomického, oddělení daní a poplatků (dále jen „správní orgán“), ze dne 25. 10. 2006, č. j. P12 44009/2006 KT-P (R), kterým nebylo vyhověno žádosti stěžovatele o povolení k provozování 2 výherních hracích přístrojů (Lady Liner 750, výrobní č. BG 3137, r. výroby 2002, a Daytona 750, výrobní č. SY 49177, r. výroby 2002) v místě herny „Desperado – Jasná“ v Praze, Zdislavická 963, na období 1. 10. 2006 – 31. 12. 2006.

Správní orgán i žalovaný přitom vycházely z ustanovení § 17 odst. 11 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), který stanoví, že: „*Provozování výherních hracích přístrojů nesmí být povoleno ve školách, školských zařízeních, v zařízeních sociální a zdravotní péče, v budovách státních orgánů a církví, jakož i v sousedství uvedených budov. Okruh vzdálenosti do 100 m od těchto budov může stanovit obec vyhláškou.*“ Současně ve svých rozhodnutích reflektovaly rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 1. 2000, sp. zn. 22 Ca 123/99, publikovaný pod č. 595/2000 v Soudní judikatuře ve věcech správních, dle kterého je pojem „sousedství“ podle citovaného ustanovení zákona o loteriích svým obsahem širší než pojem „sousední“; zahrnuje místa až do vzdálenosti 100 m od budov v tomto ustanovení uvedených, přičemž je nerozhodné, zda se jedná o místo, které má společnou hranici s uvedenou budovou, popř. společnou hranici s pozemkem, na němž uvedená budova stojí. Vzdálenost 100 m je maximální vzdáleností, ve které se jedná o sousedství; obec může obecně závaznou vyhláškou tuto vzdálenost zmenšit a tím pojem „sousedství“ zúžit.

V kontextu výše uvedeného pak nebylo stěžovateli předmětné povolení vydáno, když správní orgán, jakož i žalovaný, zohlednil, že v sousedství jmenované provozovny (herny) se nachází zdravotní středisko v budově č. p. 761 mezi ulicemi Zdislavická a Písnická, a to ve vzdálenosti menší než 100 m. V návaznosti na stěžovatelem podanou žádost o vydání povolení k provozování výherních hracích přístrojů (ze dne 15. 9. 2006) totiž správní orgán na základě své místní znalosti, resp. informací mu známých z jeho úřední činnosti, zjistil, že vzdálenost budovy zdravotního střediska a budovy, ve které se nachází předmětná provozovna stěžovatele, činí 61 m; z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu i ze situačního plánu přiloženého k tomuto rozhodnutí je přitom patrné, že vzdálenost mezi budovami byla měřena vzdušnou čarou, přičemž za hraniční body byly stanoveny nejbližší body nejbližších stěn dotčených budov. V rámci odvolacího řízení pak byla uvedená vzdálenost upravena tak, že bylo akceptováno zakreslení provozovny provedené stěžovatelem s tím, že správná vzdálenost dotčených budov činí 78 m.

Při naplnění pojmu sousedství správní orgán a žalovaný vycházely jednak z uvedené vzdálenosti a jednak ze smyslu a účelu zákona o loteriích, který reguluje provozování výherních hracích přístrojů s cílem chránit důstojnost budov uvedených v § 17 odst. 11 citovaného zákona a zajistit ochranu osob, které tato místa a budovy navštěvují, před možným škodlivým působením hry na výherních hracích přístrojích (zejména závažným rizikem vzniku závislosti na hře, jakož i před dalšími různými nebezpečími - trestná činnost za účelem obstarávání finančních prostředků na hru apod.). V této souvislosti správní orgán vycházel rovněž z předpokladu, že služeb předmětného zdravotního střediska je využíváno především obyvateli z blízkého okolí, zejména z přilehlých okolních rodinných domů a vilek, jakož i jinými osobami, které při příchodu od zastávek městské hromadné dopravy nejčastěji užívají právě komunikace, které vedou okolo, resp. před předmětnou provozovnou. Dále poukázal na to, že se předmětná provozovna nachází v komplexu budovy, ve které je mimo jiné i prodejna potravin Albert a další prodejny různého sortimentu, přičemž tyto jsou navštěvovány nejen již zmíněnými obyvateli z blízkého okolí, zejména z přilehlých okolních rodinných domů a vilek,

ale i návštěvníky zdravotního střediska, přičemž opět i v tomto případě jsou jimi nejčastěji užívány komunikace, které vedou okolo, resp. před danou provozovnou.

Napadeným rozsudkem městský soud shledal žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného odvolacího orgánu jako nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl; tento závěr přitom v návaznosti na jednotlivé žalobní body (námitky) postavil na následujících skutečnostech.

V dané věci nastala situace, kdy žádosti o vydání povolení pro provoz výherních hracích přístrojů v provozovně „Desperado – Jasná“ nebylo vyhověno, ačkoliv v předcházejících obdobích bylo o žádostech stěžovatele o vydání povolení pro provoz výherních hracích přístrojů na stejné provozovně rozhodnuto kladně. Podle městského soudu samotná skutečnost, že v předcházejících řízeních, resp. za předcházející období, bylo žádosti stěžovatele o vydání povolení vyhověno, nevylučuje, aby správní orgán v dalším řízení zjistil konkrétní skutkové okolnosti a pokud tyto okolnosti odůvodňují vydání rozhodnutí, jež je odlišné od rozhodnutí předcházejícího, nelze jiné rozhodnutí vyloučit. Zásadu legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodnutí, které se stěžovatel dovolává, v tomto ohledu nelze dle mínění městského soudu absolutizovat. Naopak je třeba posoudit konkrétní okolnosti toho kterého případu a v případě, kdy je v jednom – předcházejícím – řízení vydáno rozhodnutí, které neodpovídá zákonu, nelze vyloučit, aby v dalším následném řízení správní orgán své pochybení napravil a v tomto druhém následném řízení rozhodl v souladu se zákonem. Jestliže tedy v řízení o žádosti stěžovatele byly shledány důvody pro rozhodnutí o této žádosti jiným způsobem, než jak se stalo v řízeních o dřívějších žádostech, není možné bez dalšího učinit závěr o porušení zákona, resp. zmíněné zásady, a to zejména za situace, kdy naopak vznikají důvodné pochybnosti o tom, nakolik byl v předcházejícím řízení zjištěn skutečný stav věci.

Dále městský soud konstatoval, že správní orgán i žalovaný odvolací orgán v projednávané věci vycházely z právního názoru, jenž byl vyjádřen v rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 1. 2000, sp. zn. 22 Ca 123/99, dle kterého pojem sousedství ve smyslu ustanovení § 17 odst. 11 zákona o loteriích zahrnuje místa až do vzdálenosti 100 m. Městský soud však má za to, že pojem „sousedství“ nelze ve smyslu citovaného ustanovení zákona o loteriích vykládat tak, že jde o okruh maximálně 100 m a výklad omezující pojem „sousedství“ na místa do maximální vzdálenosti 100 m považuje za zužující. Nicméně i přes tento dílčí odlišný právní názor dospěl městský soud k tomu, že podmínky pro nepovolení provozování výherních hracích přístrojů v předmětné provozovně byly splněny. V souzené věci totiž vzdálenost 100 m překročena nebyla a odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného obsahuje i úvahu o tom, zda a proč byl v daném případě naplněn pojem sousedství, když byla konstatována vzájemná vzdálenost posuzovaných objektů, skutečnost možného přístupu do zdravotnického střediska a poukaz na účel regulace provozování výherních hracích přístrojů (str. 5 rozhodnutí správního orgánu).

Městský soud dále uvedl, že zákon žádný způsob měření okruhu vzdálenosti 100 m neupravuje, což vyplývá zřejmě z toho, že při posuzování otázky naplnění pojmu

sousedství není vzdálenost – a tedy měření této vzdálenosti – vždy rozhodujícím kritériem, a proto lze konkrétní způsob měření vzdálenosti posuzovaných budov v projednávané věci považovat za právně irrelevantní. Současně městský soud vyjádřil souhlas s názorem správního orgánu i žalovaného, dle kterých je z pohledu daného řízení irrelevantní, pokud stěžovatel namítá, že herna jiného provozovatele, tzv. „Herna Kamýk“, je umístěna jen o pár metrů dále, má nepřehlédnutelný zevnějšek a provoz výherních hracích přístrojů v této provozovně povolen byl. Vydání povolení pro provoz ve jmenované provozovně je totiž předmětem samostatného řízení, navíc ze situačního plánu vyplývá, že tato herna je jednak umístěna ve větší vzdálenosti od zdravotního střediska (117 m) a je situována v jiném komplexu budov.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že ji podává, protože se domnívá, že dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. došlo v souzené věci k nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a došlo k vadám řízení spočívajícím v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí zrušit.

Městský soud nezákonně dotvářel obsah rozhodnutí správního orgánu, resp. žalovaného. Vyšel sice z obsahu správního spisu, ale posoudil si věc sám, jiným způsobem než správní orgán, resp. žalovaný. Jedná se o posouzení termínu „sousedství“ v konkrétní věci, které je zásadní při výkladu zákona o loteriích. Správní orgán, resp. žalovaný v tomto ohledu dovedl, že za sousedství se považuje vše, co se nachází v okruhu 100 m od měřeného objektu. Městský soud následně konstatoval, že tomu tak není, s čímž se stěžovatel plně ztotožňuje, přesto soud sám na základě podkladů obsažených ve správním spise, konkrétně pořízené mapy a hlavně na základě vlastní úvahy, zhodnotil, že se o sousedství v daném případě jedná. Zde jsou však dle názoru stěžovatele překročeny přezkumné meze, městský soud sám rozhoduje v rámci správního uvážení za správní orgán. Stěžovatel tak má za to, že mu byla odebrána jedna instance a že městský soud měl rozhodnutí správního orgánu, resp. žalovaného zrušit a vrátit zpět s pokynem, aby sousedství přezkoumal ne s ohledem na okruh 100 metrů, ale aby při jeho posouzení vycházel z přiložené mapy a aby provedl místní šetření zaměřené na okolnosti, které existenci sousedství podmiňují, či se vypořádal s obsáhlými skutkovými námitkami stěžovatele ohledně místní situace.

Dle stěžovatele není možné přistoupit k nahrazování skutkových zjištění a činění závěrů, které nemají oporu ve spisech, a pokud tak správní soud učiní, protože má zcela odlišný právní názor než rozhodující správní orgány ve věci, v níž nelze místní posouzení konkrétní lokality, místních podmínek ve smyslu stavebním a urbanistickém i sociálním, získat jinak než místní – osobní znalostí, dochází k porušení procesního postupu a následně k nesprávným skutkovým závěrům. Proto pokud městský soud ve shodě se stěžovatelem vyložil klíčové ustanovení § 17 odst. 11 zákona o loteriích zcela jinak, než rozhodující správní orgány, měl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit zpět k učinění správných skutkových závěrů, jak již bylo uvedeno výše, případně měl sám provést dokazování dle příslušného ustanovení s. ř. s., bez vázanosti důkazními návrhy stran.

Současně stěžovatel upozornil na to, že pochozí vzdálenost mezi provozovnou a zdravotnickým zařízením výrazně přesahuje 100 m hranici (činí 136 m), oba objekty odděluje silnice a nachází se v jiných komplexech budov, což vyplývá z fotodokumentace připojené ke správnímu spisu. V této souvislosti rovněž vyjádřil nesouhlas s tím, že není relevantní odkaz na postup správního orgánu ve věci sousední provozovny Kamýk, která je umístěna přes ulici (ve vzdušné vzdálenosti 117 m od zdravotního střediska), neboť právě výklad pojmu sousedství ve vztahu k uvedené provozovně, provozovně „Desperado – Jasná“ a zdravotnickému zařízení, tj. místní znalost, je neopominutelná a ve svém důsledku rozhodující.

Závěrem kasační stížnosti, resp. jejího doplnění, kterým stěžovatel reagoval na vyjádření žalovaného, zopakoval, že rozhodující správní orgány neměly vycházet pouze z měření vzdálenosti obou objektů vzdušnou čarou (78 m), ale měly zohlednit i pochozí vzdálenost (136 m), jakož i další související okolnosti výrazně ovlivňující naplnění pojmu sousedství ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2009, č. j. 9 Afs 79/2008 - 101; zopakoval přitom, že se jedná o jiný komplex budov oddělený frekventovanou ulicí, resp. křižovatkou a dále poukázal i na to, že na provozovnu není z posuzovaného místa vidět.

S ohledem na výše uvedené proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení a přiznal mu náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Žalovaný k předložené kasační stížnosti ve svém vyjádření (ze dne 2. 3. 2009) uvedl, že v případě výkladu pojmu sousedství městský soud nedotvářel obsah rozhodnutí správních orgánů, nýbrž pouze v odůvodnění napadeného rozsudku vyjádřil svůj názor na tento pojem s ohledem na smysl zákona o loteriích; to znamená, že nepřihlížel jenom k filozofickému a jazykovému pojmu sousedství, ale vzal v úvahu i úmysl zákonodárce, který sleduje i zájem společnosti chránit vybrané osoby a místa před negativními vlivy hazardních her. Současně žalovaný odkázal na spisový materiál s tím, že se správní orgán velmi podrobně zabýval konkrétní situací v okolí provozovny a že měl dostatek objektivních informací, které lze kdykoli ověřit, aniž by došlo ke zkreslení situace, a proto nebylo nutné provést místní šetření. Je totiž neoddiskutovatelné, že v blízké vzdálenosti (cca 80 m) od provozovny se nachází objekt (zdravotnické zařízení), který zákon o loteriích chrání před negativním vlivem hazardních her. Žalovaný proto považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podstatou sporu je výklad pojmu sousedství v kontextu ustanovení § 17 odst. 11 zákona o loteriích a jeho následná aplikace na konkrétní skutkové okolnosti projednávané

věci; dle tohoto – v úvodu odůvodnění již jednou citovaného – ustanovení zákona o loteriích: „*Provozování výherních hracích přístrojů nesmí být povoleno ve školách, školských zařízeních, v zařízeních sociální a zdravotní péče, v budovách státních orgánů a církví, jakož i v sousedství uvedených budov. Okruh vzdálenosti do 100 m od těchto budov může stanovit obec vyhláškou.*“

Zákon o loteriích tedy v případě rozhodování o povolení provozování výherních hracích přístrojů používá pojem sousedství, ale nikterak ho nedefinuje. Z tohoto pohledu se jedná o tzv. neurčitý právní pojem, k jehož použití se poměrně podrobně vyjádřil zdejší soud ve stěžovatelem zmiňovaném rozsudku ze dne 23. 4. 2009, č. j. 9 Afs 79/2008 - 101, publikovaném pod č. 1895/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu obsaženého v tomto rozsudku nepostačí, že správní orgán nějakou situaci podřadí pod neurčitý právní pojem, jestliže také neobjasní jeho význam. Proto při používání neurčitého právního pojmu je na místě nejprve vyřešit otázku, jaký význam daný pojem má, přičemž odpověď na tuto otázku je možné získat především ze smyslu a účelu příslušného normativního aktu, resp. jeho části, v níž je neurčitý právní pojem obsažen.

V předmětné věci je pojem sousedství obsažen v zákoně o loteriích, konkrétně v jeho části druhé – nazvané výherní hrací přístroje, § 17 odst. 11, jehož smyslem a účelem je především ochrana osob navštěvujících budovy taxativně uvedené v tomto ustanovení (tj. budovy škol, školských zařízení, zařízení sociální a zdravotní péče, státních orgánů a církví) před nebezpečím, které s sebou nese hra na výherních hracích přístrojích. Provozování výherních hracích automatů a jiných druhů hazardních her, jako jsou např. různé elektromechanické rulety, kostky či terminály, totiž představuje specifický druh zábavní činnosti, jenž vzhledem ke své podstatě a souvisejícím rizikům (zejm. gamblerství neboli patologickému hráčství), podléhá nutné regulaci a doзору.

Zmíněná regulace i dozor nad provozováním výherních hracích přístrojů přitom nachází svůj odraz mj. i v ustanovení § 17 odst. 11 zákona o loteriích, při jehož výkladu je třeba vycházet z interpretační maximy, že zákonodárce je v zásadě regulativně racionální a tedy teologicky konzistentní, což znamená, že v podobě oné stometrové hranice stanovil určitou mez či limit pro vymezení toho, co ještě může znamenat v daném kontextu sousedství. Podle názoru Nejvyššího správního soudu proto není možné jít při výkladu pojmu sousedství nadto, co si na základě zákona může jako sousedství stanovit obec prostřednictvím obecně závazné vyhlášky. Nehledě na to, že v opačném případě by okruh vzdálenosti stanovený obcí ztrácel smysl, neboť sousedstvím by mohla být i další místa mimo tento okruh vzdálená i několik set metrů. S ohledem na tyto skutečnosti umocněné požadavkem předvídatelnosti zákona a zákazu libovůle, který plyne z ústavně zakotvených náležitostí demokratického právního státu, má zdejší soud za to, že při interpretaci a aplikaci ustanovení § 17 odst. 11 zákona o loteriích je nutno postupovat následujícím způsobem.

Pokud obec využila zákonem dané možnosti a stanovila vyhláškou okruh vzdálenosti do 100 m od objektů, v nichž a nebo v jejichž sousedství je provozování výherních hracích přístrojů zakázáno, je třeba z tohoto okruhu v rámci povolovacího

řízení vycházet a respektovat ho, aniž by přitom bylo nutno dále zkoumat naplnění pojmu sousedství v případě posuzovaných objektů. Nevyužila-li obec tuto možnost, je třeba vždy důsledně vážit, zda byl v tom kterém případě pojem sousedství naplněn či nikoli a v závislosti na tom rozhodnout o žádosti o povolení k provozování výherních hracích automatů; úvaha správního orgánu ohledně naplnění pojmu sousedství je však v tomto případě limitována maximální možnou vzdáleností 100 m.

V tomto ohledu se tedy názor Nejvyššího správního soudu liší od názoru obsaženého v napadeném rozsudku, v němž městský soud provedl jistou úvahovou nadstavbu v podobě argumentace, dle které nelze pojem sousedství limitovat okruhem vzdálenosti maximálně 100 m; uvedl přitom, že si lze jistě představit situaci, kdy je vzájemná vzdálenost posuzovaných objektů větší, a přesto jsou naplněny podmínky pro závěr o tom, že se nacházejí v sousedství ve smyslu tohoto pojmu podle § 17 odst. 11 zákona o loteriích, např. v případech, kdy se jiné objekty, než objekty posuzované, v lokalitě nenacházejí a ke škole není jiná přístupová cesta než ta, která vede kolem provozovny, v níž mají být výherní hrací přístroje umístěny. Tato nadstavba přitom nebyla nutná, protože v projednávané věci se nejedná o případ přesahující vzdálenost 100 m; vždyť samotný městský soud v odůvodnění svého rozsudku výslovně uvedl, že: „...*V souzené věci ostatně ani není spor o to, že by byla při posuzování sousedství překročena vzdálenost 100 m, takovou žalobní námitku žalobkyně (stěžovatel, pozn. Nejvyššího správního soudu) neuplatňuje.*“

Uvedenou argumentaci městského soudu tedy Nejvyšší správní soud považuje nejen za nesprávnou (s odkazem na výše citovaný rozsudek pod č. j. 9 Afs 79/2008 - 101), ale především za nadbytečnou, a proto nebyl na místě takový postup, po němž volá stěžovatel, tj. zrušení napadeného rozsudku městského soudu a vrácení věci zpět k dalšímu řízení. Podstatné totiž je, že v posuzované věci nešlo o případ objektů vzdálených od sebe více než 100 m a že městský soud stěžovateli žádnou instanci nevzal, neboť v rámci žalobních bodů přezkoumal úvahy žalovaného, resp. správního orgánu, které aproboval s náležitým odůvodněním toho, proč byl v daném případě pojem sousedství naplněn.

Nelze říci, že by městský soud rozhodl „od stolu“ namísto žalovaného, resp. správního orgánu, aniž by přitom prováděl dokazování, jak se v kasační stížnosti snaží navodit stěžovatel. Naopak, městský soud zcela v souladu s kasačním principem, na němž je založena ochrana před rozhodnutími správních orgánů, přezkoumal úvahy žalovaného, resp. správního orgánu vycházející primárně ze vzdálenosti obou posuzovaných objektů (78 m) a sekundárně též ze specifických místních podmínek (jako je poměrně snadná dostupnost mezi danými objekty a četnost používání přílehlé komunikace obyvateli z blízkého okolí, jakož i dalšími, při příchodu od zastávek městské hromadné dopravy či při návštěvě potravin Albert), tyto úvahy učiněné na pozadí smyslu a účelu § 17 odst. 11 zákona o loteriích, kterým je především ochrana před možným škodlivým působením hry na výherních hracích přístrojích, pak považoval za dostatečné ve vztahu k naplnění pojmu sousedství a k následnému výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu, resp. žalovaného odvolacího orgánu.

Se závěrem o naplnění pojmu sousedství se v projednávaném případě ztotožňuje i Nejvyšší správní soud a v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že v rozhodné době nebyl obecně závaznou vyhláškou stanoven okruh vzdálenosti do 100 m od objektů, v nichž a nebo v jejichž sousedství je provozování výherních hracích přístrojů zakázáno. Správní orgán, resp. žalovaný odvolací orgán, potažmo i městský soud, proto správně (a zcela v souladu se závěry výše citovaného rozsudku pod č. j. 9 Afs 79/2008 - 101) vyšly ze vzdálenosti předmětné provozovny od zdravotnického zařízení a na podkladě posouzení konkrétních okolností případu, s přihlédnutím k účelu a smyslu zákona, rozhodly o nevyhovění žádosti stěžovatele o povolení 2 ks výherních hracích přístrojů v místě herny „Desperado – Jasná“ v Praze, Zdislavická 963.

Je totiž nepochybné, že v souzené věci od sebe byly oba dotčené objekty vzdáleny méně než 100 m, což je základní indikace naplnění pojmu sousedství ve smyslu § 17 odst. 11 zákona o loteriích, neboť ona stometrová hranice tvoří jakýsi prvotní referenční rámec dalších úvah správního orgánu, které by jinak (v případě vzdálenosti větší než 100 m) byly zbytečné.

Z tohoto pohledu také nelze než odmítnout námitku stěžovatele odkazující na postup správního orgánu vůči sousední provozovně Kamýk, neboť je nepochybné (a stěžovatel ani netvrdí opak), že vzdálenost této provozovny od zdravotního střediska je více než 100 m. Jiná situace by samozřejmě byla, pokud by předmětná vzdálenost byla méně než 100 m a provozovna Kamýk by na rozdíl od provozovny stěžovatele disponovala povolením k provozování výherních hracích přístrojů; teprve potom by bylo možné tuto skutečnost úspěšně namítat s odkazem na fundamentální zásady správního řízení, jako je nutnost zohlednit při rozhodování konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (srov. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů). V případě provozovny Kamýk a provozovny Desperado – Jasná se však o stejný či podobný případ nejedná právě proto, že prvně jmenovaná provozovna je mimo onen stometrový okruh vzdálenosti od zdravotního střediska ve smyslu § 17 odst. 11 zákona o loteriích.

V tomto ohledu – v návaznosti na další námitku stěžovatele související s dostupnou vzdáleností – je třeba poznamenat, že zákon hovoří o „okruhu vzdálenosti“, nikoli o „dostupné vzdálenosti“, a lze tedy dovodit, že se při vyměření stometrového okruhu vzdálenosti vychází z přímé vzdálenosti dotčených objektů měřené tzv. vzdušnou čarou. Dostupná vzdálenost proto není a ani nemůže být rozhodnou, ale spíše podpůrnou skutečností dokreslující konkrétní poměry v posuzovaném místě, které však v daném případě žádná zvláštní specifika bránící naplnění pojmu sousedství nevykazují.

Dostupná či pochozí vzdálenost činí dle stěžovatele 136 m a pokud jde o další okolnosti, jimiž se stěžovatel snaží zpochybnit závěr ohledně naplnění pojmu sousedství v projednávané věci, je na místě poukázat především na velmi snadnou vzájemnou dostupnost provozovny Desperado – Jasná a zdravotnického střediska, které stěžovatelem zmiňovaná silnice nijak nebrání, nehledě na to, že podél obou objektů vede spojovací chodník, který je chodci využíván, o čemž ostatně svědčí i fotografie pořízená samotným stěžovatelem a založená ve správním spise (viz usnesení o postoupení odvolání

ze dne 15. 1. 2007, obsahující na str. 3 pohled na polikliniku ve směru od provozovny). Tento chodník míjí zdravotnické středisko (polikliniku), jakož i provozovnu Desperado – Jasná, a proto je nepodstatná rovněž stěžovatelem zmiňovaná skutečnost, že na provozovnu není z posuzovaného místa vidět.

Podstatná je dle mínění Nejvyššího správního soudu vzájemná vzdálenost a dostupnost obou objektů, které nebrání žádné specifické místní podmínky (např. oddělení řekou, která by nebyla opatřena mostem a činila by tak přirozenou překážku), z čehož lze dovodit naplnění pojmu sousedství ve smyslu § 17 odst. 11 zákona o loteriích tak, jak byl vyložen výše, a Nejvyšší správní soud neshledal žádný racionální důvod k odchýlení se od tohoto závěru.

S ohledem na tyto skutečnosti byla kasační stížnost shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu